

România liberă

COTIDIANUL CONSILIULUI NAȚIONAL AL FRONTULUI UNITĂȚII SOCIALISTE

Anul XXVIII nr. 8 032

Miercuri

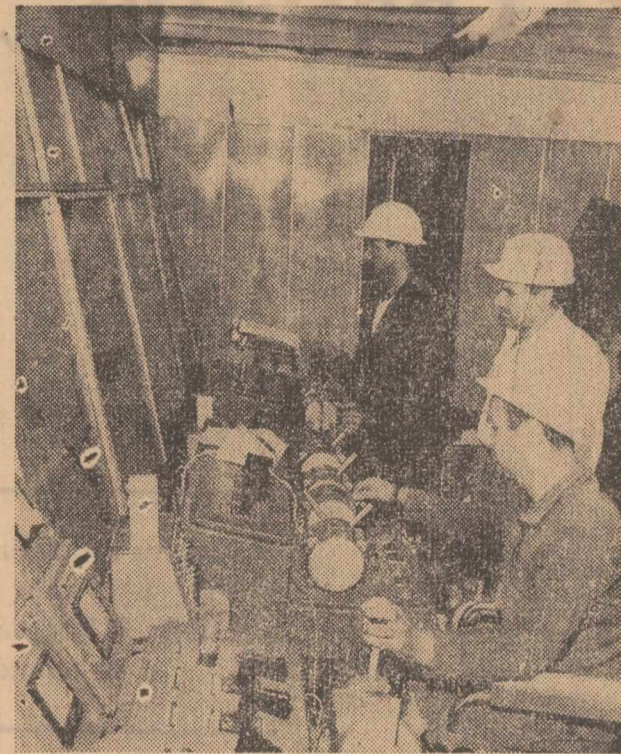
19 august 1970

6 pagini 30 bani

OȚELUL ROMÂNESC LA PUTEREA 1970

Dialoguri
pe platforma
siderurgică de la
Galați despre
„uneltele” de ieri
și de azi ale
oamenilor din
industria „focurilor
nestinse”

În pag. 3-a

Slebingul, al doilea laminor intrat în producție la Combinatul siderurgic de la Galați, se situează și el la același nivel tehnic ridicat ca și celelalte obiective de pe această platformă industrială. Ilustrativă este în acest sens și secvența fotografică de mai sus surprinsă în cabina de comandă a cărei laminorului de unde toate operațiile sînt conduse în mod automat

Zece întrebări în numele cititorilor „României libere”

Ce loc ocupă solicitările cetățenești în acțiunea de modernizare a orașelor?

Ne răspunde tov. Andrei Păcuraru

prim-vicepreședinte al Comitetului de Stat
pentru Economia și Administrația Locală

Perspectivile orașului românesc, căile care îl pot promova pe treptele superioare de afirmare, constituie unul dintr-un subiecte de larg interes public. Pe această temă mi s-au adresat numeroși cititori, printre care GHEORGHE SCINTEIE — muncitor forestier — Suceava, ANDREI BALABAN, director adjunct al sucursalei județene Sibiu a Băncii de Investiții, IONEL MICLEA, prim-vicepreședinte al Consiliului popular al municipiului Medias, ing. MIRCEA SUMAN, director al institutului de proiectări din Brașov și ing. CORNELIU ZOIA, din același oraș, MARIA IONESCU, asistentă medicală — Galați, ALEXANDRU CAHANE, funcționar — Tr. Mureș, ELENA PETRESCU și ZOE GEORGESCU, gospodine — București, MIHAIL DUMITRESCU, profesor — Ploiești, PETRE GHERGHEL, student — Cluj. La zece dintre întrebările formulate de cititori a avut amabilitatea să răspundă, la solicitarea redacției noastre, ANDREI PĂCURARU, prim-vicepreședinte al Comitetului de Stat pentru Economia și Administrația Locală.

1. — Care este bilanțul cu care se încheie actualul cincinal în ceea ce privește dezvoltarea pe plan demografic a orașelor și care sînt principalele tendințe de evoluție a orașului românesc?

— Orașe care au străbătut secolele și localități care au dobândit statut urban în anii socialismului se inseră laolaltă într-o evoluție modernă, sub auspiciile favorabile ale dezvoltării lor economice. Etapa importantă în opera de consolidare a construcției desfășurate a socialismului în România, actualul cincinal a avut o deosebită înrîurire asupra dezvoltării multilaterale a orașelor patriei noastre, care au cunoscut în această perioadă o adevărată înflorire. Populația urbană a crescut în ultimii 5 ani cu circa 26 la sută, ajungând să reprezinte aproximativ 41 la sută din totalul populației țării. Reforma urbană are astăzi următoarea componență: 13 orașe mari cu peste 100 000 de locuitori (inclusiv municipiul București), 55 de orașe cu 20 000—100 000 de locuitori și 188 orașe sub 20 000 de locuitori.

3. — Ce dotări sînt prezente în orașele noastre? Care sînt cele mai importante dotări sociale-culturale care corespund cerințelor actuale și a căror execuție sa poată fi realizată cit mai rapid, în cincinalul următorilor majorității dotărilor se vor executa pe bază de proiecte-tip care permit procedee industrializate de construcție. A fost constituită o gamă variată de proiecte-tip, care cuprind aproape totalitatea unităților social-culturale necesare dezvoltării armonioase

CORNELIA PREDĂ

(Continuare în pag. a 5-a)

În pag. a 6-a

ACTUALITATEA INTERNAȚIONALĂ

- Manifestări consacrate aniversării eliberării României
- În preajma celei de-a 25-a aniversări a proclamării R. D. Vietnam: Declarația primului ministru Fam Van Dong
- Evoluția Stației automate „Venus-7”
- GENEVA: Reuniune a Comitetului pentru dezarmare
- NOTĂ: Cum va decurge licitația pentru „blocul B”

ÎN ÎNTÎMPINAREA MARIÎ SĂRBĂTORI

VARĂ RODNICĂ

Sectorul 5 din Capitală
a îndeplinit planul
cincinal la producția globală

Telegramă adresată C. C. al P. C. R.,
tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU

Vedere din avion a orașului Suceava

Arborei, Moldoviței, Voronețul nu-i la urma urmei, decât un element dintr-o constelație, învestit cu o valoare de simbol. Sub cerul Voronețului, pămînturile din nord respiră, îngrădindu-se pe cărări de munte și coborînd la șes, ocolind așezări scăldate în soare și sărind peste ape reperi, cu unda limpede. Sînt frumoase pămînturile din nord și bogate. Dar bogățiile n-au fost singure în cale, mai ales că o bună parte au stat culcate sub dealuri și oboci și au trebuit să fie săpate pînă la ele drumuri lungi, prin piatră, dîndu-se la o parte vechii depozități de a trăi, pentru a face loc suvoalelor de minereuri și mai cu seamă, unei alte vieți, cu privirea ridicată pînă la înălțimea Voronețului. Bogățiile și rodnicia nu devin zestrea oamenilor decît atunci cînd există condiții pentru a le lua în stăpînire.

Chiar la Voroneț se află o măturărie a priceperii celor din vechi. Este vorba de jîțul lui Rares, un poem sobru în lemn, scris cu o ueneză simplă, dar cu un talent aproape genial. Pe atunci nu se știa că pămînturile pe care le calca zimbrii ascund aramă și fier, mangan și sulf, chiar dacă pămînturile purtau numele Piriului Aromilor și din cînd în cînd ciobanii dădeau cu piciorul unui bulgăre ciudat, care nu semăna a piatră de pe drum. Nu se știa, dar jîțul, așa cum este lucrat, vrea să spună că o mulțime de oameni au lucrat, că el singur știe ce ascunde bulgărele mut din cale cu o anumită înecăleală de ciobani.

Pămînturile din nord, răscolite în acest sfert de veac de en-

gii care au revizuit, au transformat, au clădit orașe și au înecat în tot altă ierarhie a valorilor, erau socotite prin tradiție cu patria a lemnului și de bună seamă, cea mai mare bogăție își avea originea în aplicarea arborilor spre pămînt, făcîndu-i să călătorească, cu trunchiurile lor albe, de-a lungul văilor, lată că, în timp ce această bogăție — după cum vom vedea — este pe cale să atingă limite foarte înalte, înfăptuirea ei în tabloul valorilor este amenințată. În anii ce vor urma — și în această privință cîndalul viitor va hotărî definitiv — pămînturile Sucevei își vor trage principală avuție din minerit. Lesul Ursului, Călimani, Ostra, Fundu Moldovei vor fi tot atît de populare ca și Voronețul.

Nu există oras sau centru muncitoresc în țîntul Sucevei, care să nu amintească, într-un fel sau altul, că decemdată lemnul reprezintă jumătate din bogăția industrială a județului. Așa cum pămînturile sale sînt acoperite tot pe jumătate cu păduri. Cel mai mare combinat de exploatare și industrializare a lemnului din România se află la Suceava vechea cetate de secol-un care s-a înscris în circuitul economic al țării cu o producție industrială de peste două miliarde și jumătate. Combinatul din Suceava, cu produsele sale — județul Suceava este cel mai mare producător de mobilă din țară, sortimentele fabricate urcînd către o sută, iar numărul garniturilor, anual, către o sută de mii — acoperă mai mult de o treime din toată producția industrială a județului.

În bazinul Moldoviței, pe valea Brodinei, pe cursul superior al Sucevei, sînt locuri unde tăcătoarii de pădure doboră arbori de mare faimă, acei celebri arbori de rezonanță, care ascund în trupul lor viori și au fibrele

P. SOLCAN

(Continuare în pag. a 2-a)

În județele Mureș și Prahova

Lucrări gospodărești în valoare
de 203 milioane lei

TG. MUREȘ (coresp. R.I.) — Bilanțul muncilor patriotice desfășurate de oamenii muncii din județul Mureș în împlinirea zilei de 23 August relevă realizarea unei valori de 121 milioane lei, cu șapte milioane lei peste valoarea angajamentului luat pentru întregul an.

* PLOIEȘTI (coresp. R.I.) — Interesul manifestat de cetățenii localităților din județul Prahova în buna gospodărire și înfrumusețare a satelor și orașelor este demonstrat de realizările și depășirea angajamentului anual în întrecerea patriotică ce se desfășoară între județe. Astfel județul Prahova se prezintă în preajma sărbătorii celui de al 26-lea august 23 cu 82

milioane lei realizați prin înfăptuirea cu forțe proprii a numeroase lucrări gospodărești.

FAPTE ȘI OAMENI

MÎNA CARE APASĂ PE FRÎNĂ...

Un mecanic de locomotivă oprește un tren
de 40 de vagoane în 400 metri și evită o
catastrofă

Între Ciulnița și Slobozia, pe drumul de fier. Ora 13.55. Operațiunile de reglarea circulației și mișcare. Fetești transmite dispoziția de circulație a trenului 8548 cu suprimarea opririlor în stațiile Slobozia Veche, Priești. Nu fine seama de circulația trenurilor pe firul de cale ferată Alexeni, Tîndărești, Fetești, „8548” trece pe la postul de reavizare Slobozia Sud. Mecanicul observă semnalele „Liber”. La Slobozia Veche: semnalul arată însă „Încet”. Iar semnalul de intrare: „Oprește”. Înfrînză. Trenul îngheață pe șinele de fier. În urma lui vine trenul 8608.

Ora 14.38. O confuzie în transmiterea reavizelor de sosire. Se manipulează greșit semnalul „Liber” pentru „8608”.

Ora 14.40. Impiegatul de mișcare din stația Brîncoveni transmite avizul de plecare pentru „8608”. Nu identifică și nu se convinge dacă și impiegiții din Slobozia Sud și Slobozia Veche au înțeles despre ce tren este vorba. Nu pretinde acestora să colaboreze formula folosită. Nici intervalul de urmărire al celor două trenuri nu se respectă.

PETRE MIHAIL BACANU

(Continuare în pag. a 2-a)

Fantezie și realitate

Ion Bănuță

Am ajuns în August către 23, anul 1970. Umbind meru pe aripile fanteziei înălțate pe canavaua vieții din timpuri imemorabile, ca om al secolului XX, trăind dramatic și frumos partea lui cea mai esențială poate, am văzut zorii libertății pentru care s-au jertfit milioane de vișători și astfel fantezia a devenit o realitate. Poporul român, în frunte cu comunistii, după un calvar de dimensiuni istorice, demn de un șir de cărți geniale, a zdrobit lanțurile hitleriste și ale exploatare, putrede prin naștere și violente prin disparare, dînd un curs înfloritor dezvoltării României în industrie, în agricultură, în știință, în artă și în cultură. Într-un August fierbinte foarte, incandescent, am eucerit libertatea. Înainte, cîndva, ideea de libertate era numai o fantezie, un

dor, dar mai la urma urmei era o necesitate absolută. După victorie, fantezia a devenit o splendidă realitate și astfel „Tot ce este în țara asta rău, rău-mul” a devenit, — încercînd și o altă interpretare a Scrierii Luceafărului — proprietatea, aural și argintul, speranța și certitudinea noastră într-o construcție a unei lumi noi. Înaintarea României pe drumul edificării unei societăți noi, socialiste, a devenit o frumoasă, o foarte așteptată realitate. Fantezia, a fost, este, și va fi însă mereu, aproape conștient, inclusă în realitate, fiindcă născut-volens, aceasta nu poate, niciodată, să moară.

August 1970. — o realitate a unei cîmpii istorice plină de victorii, 23 August, Faurit de noi. De noi, toți oamenii de pe aceste (Continuare în pag. a 2-a)

În cîntecul zilei de 23 August, constructorii de la I.C.M. 5-Pitești au înzestrat Uzina de autoturisme cu noi și importante secții productive. Este vorba de secția de segmente, a cărei producție, va fi destinată altor nevoilor uzinei piteștene, cit și exportului, și de patru hale destinate etapei a II-a de integrare a autoturismului Dacia-1300. În clișeu: O imagine din hala de finisaj a Uzinei de autoturisme

Foto: A. PALLY

Acest nou august aniversar, în care s-a împlinit un an de la cel de-al X-lea Congres al P.C.R., găsește întregul popor în plină efervescență creatoare în vasta acțiune de înlăptuire a obiectivelor stabilite de partid, fiecare zi premergătoare marilor sărbători naționale de la 23 August, adăugând alte realizări la bilanțul bogat de până acum.

Conectați prin mii de fire la tensiunea înaltă a întregii țări se află în primul rând oamenii industriei „focurilor nestinse”, cei ce nu și-au scutit în această perioadă nici un efort pentru a plămădi metahă reconstrucției. În cele șapte luni scurse din acest an contribuția lor se materializează astfel în 35 806 tone de oțel elaborate peste prevederile planului, parte importantă din cele 125 000 de tone cu care se estimează a fi întrecută producția de oțel a întregului cincinal actual.

A răspunde setei de metal a țării, cerințelor tot mai sporite ale tuturor ramurilor economiei naționale, dar mai ales ale industriei construcțiilor de mașini, înseamnă însă cu mult mai mult. Înseamnă în primul rând eforturi financiare susținute făcute în acest sector vital al economiei. Față de circa 190 milioane lei în anul 1950, investițiile în siderurgie au fost de aproape 8 miliarde lei în perioada 1951—1960 și de aproape 28 miliarde lei între 1961 și 1970. Înseamnă în același timp dezvoltarea impetuoasă pe această bază sigură a producției de oțel, care în ultimii douăzeci de ani a înregistrat un ritm mediu anual de creștere de peste 13 la sută. Înseamnă în sfârșit că producția de oțel pe locuri, barometrul cel mai expresiv al potențialului economic al unei țări, a efectuat în cazul României un salt de la 98 kg în 1960, la 325 kg în 1970, cifră ce ne situează din acest punct de vedere la nivelul unor țări dezvoltate ca Italia și Franța.

Există în acest drum puternic ascendent al industriei românești a „focurilor nestinse” un element statornic și în același timp determinant căruia, ca și în alte ramuri ale economiei naționale, conducerea partidului i-a acordat și îi acordă în continuare cea mai mare atenție. Este vorba de o constantă primordială a politicii economice a Partidului Comunist Român, ce în industria siderurgică este deosebit de elocvent concretizată într-un efort susținut îndreptat în două direcții ce se intercondiționează reciproc: pe de o parte dotarea cu mijloace de muncă și instalații tehnologice de un înalt nivel tehnic, iar pe de altă parte ridicarea pe trepte calitativ superioare a produselor potrivit cerințelor și exigențelor interne și ale pieții externe. În acest complex proces modernizarea sistematică a producției este cea care a conferit sideruriei noastre o înaltă eficiență economică a activității productive, posibilitatea de aliniere la imperatiile progresului contemporan. Este ceea ce și dorim să ilustrăm în pagina de față prin câteva secvențe surprinse în aceste zile pe platforma titanilor siderurgici de la Galați.

În locul ghițarilor, automatiztii!

„Unde sînt ghițarii?” În august 1959, exact cu unsprezece ani în urmă, am pus această întrebare la Hunedoara, în fosta „uzină de fier” aflată încă de pe atunci în plin proces de modernizare și inovare. Aflasem despre această meserie din cele citite și mai ales din gura oamenilor. Numele ei se trăgea de la „ghiță” și echivala cu patru care cu minereu și alte patru cu cocs. Cărele se încăreau cu lopata, erau apoi împinse cu mina pînă deasupra gurii furnalului, unde erau descărcate în plină vilvătate. Ca să nu-i ucidă gazele, ghițarii le dădeau foc. Dar nici flăcările nu erau mai țestoare.

Pe ghițarii nu i-am mai găsit acum unsprezece ani. Nu i-am mai găsit din simplu motiv că între timp toate cele patru furnale vechi ale Hunedoarei fuseseră modernizate și mecanizate. Dar ce deveniseră ei în acel an 1959? Trecură prin cursuri de calificare, școli profesionale sau tehnice, pe cei mai mulți i-am găsit pe posturi de maștrii la încălzire sau întreținere, primitorii sau maștrii siderurgici.

I-am căutat pe ghițarii și nu i-am mai găsit. După cite am înțeles încă atunci chiar din spusele foștilor încălzitori ai carelor de minereu sau cocs, întîrîsăm cu vreo zece ani...

Am evocat deunăzi pe platforma siderurgică de la Galați acest episod. Inginerului NIȚĂ IANCU, alături de care urcasem treptele turnului ce duce la postul de comandă SA-9. Tânărul inginer auzise destul de vag despre munca ghițarilor, deși nu prea mulți ani ne despart de această grea meserie. Dar nu asta era important. Esențial era să aflăm cum muncesc astăzi urmașii ghițarilor de ieri. Și tot ceea ce vedeam în jur era elocvent în acest sens.

Prin imensul perete de sticlă al postului de comandă SA-9, aveam în față întreaga gospodărie de materii prime a combinatului, începînd de la poarta de intrare și pînă la încălzirea lor în primele agregate ale complexului ciclu siderurgic.

• Ing. NIȚĂ IANCU, dispecer șef al sectorului aglomerare-furnale: — Din această cabină unde ne aflăm se formează și se coordonează în mod automat toate cele peste o sută de fluxuri de a-

OȚELUL ROMÂNESC LA PUTEREA 1970

Dialoguri pe platforma siderurgică de la Galați despre „uneltele” de ieri și de azi ale oamenilor din industria „focurilor nestinse”

Noi vetre de metal cu tehnica și tehnologia de ultimă oră

Păstrez și astăzi cu sfîșiește două mici plăchete ce evocă momente cruciale din evoluția sideruriei românești. Ambele sînt a doua unor medaliilor comemorative și au fost „bătute” în același an 1968 în care la Galați au primit botezul focului citeva capacități de producție de mare însemnătate pe drumul afirmării tinărului combinat siderurgic. Prima a fost prilejuită de șarja inaugurală a celui mai mare furnal al țării și în același timp de scurgerea a 250 de ani de la construcția celui dintîi agregat de acest fel la Oravița în 1718. Cea-laltă plăchetă menționează de asemenea două evenimente de seamă: intrarea în funcțiune a convertizorului nr. 1 al oțelăriei gălățene, la o distanță de 100 de ani de la prima șarjă de oțel în convertizor la Reșița în 1868. Două simple plăci de metal adună astfel citeva crîmpele din istoria mai veche și mai nouă a unui meșteșug cu îndelungată tradiție pe pămîntul românesc. Meșteșug care deși de sute de ani este același, este totuși mereu altul, practic modificat din temelii, sincronizat astăzi în tradiționalele centre metalurgice ale țării, dar mai ales în cele mai noi vetre de metal ale patriei, la tehnica și tehnologia de ulti-

ma oră a contemporaneității. • Ing. CORNEL VELINCOV, director tehnic al Combinatului siderurgic de la Galați: — Aproximativ contemporan cu alte uzine siderurgice europene — din Italia, Franța, sau R.F.G. — combinatul gălățean dispune totuși de o superioritate în dotarea tehnică, în alegerea proceselor tehnologice și rezolvarea fluxurilor de producție, fiind o creație de prestigiu internațional a României socialiste. Practic pe întregul flux siderurgic al combinatului există instalații deosebit de moderne care îi impun din acest punct de vedere. Este suficient să pomenesc pentru început de utilajele de manipulare a materiilor prime în depozite — mașinile de stivuit și de scos — care de la debutul ciclului de producție imprimă un nivel ridicat întregului proces. Este demn de menționat că în viitorul apropiat, în cadrul construcției portului mineralier al combinatului, este prevăzut ca alimentarea cu materii prime să se facă direct din navele maritime, prin intermediul benzilor automate de mare distanță. Același caracter de prim rang tehnic este specific fiecărei faze de elaborare și prelucrare a metalului, fiecărui agregat și instalație în parte.

Laminorul de tablă groasă de la Combinatul siderurgic Galați, primul obiectiv intrat în funcțiune pe platforma Smîrdanului. Imaginea este luată din cabina dispecerului. În precima lingurilor incandescente ce trec prin cale, specialiștii au în permanență, prin intermediul mijloacelor complet automatizate, viziunea întregului flux tehnologic. Ecrane de televiziune industrială, schema sinoptică a întregului ciclu de fabricație, permit controlul și coordonarea de la distanță a regimului tehnologic.

proces metalurgic, în cazul convertizorului elaborarea este urgentată la maximum cu ajutorul oxigenului tehnic care determină viteze de reacție instantanee. Rezultatul este cunoscut: șarjă la mai puțin de o oră. De altfel utilizarea oxigenului în procesele siderurgice cunoaște la ora aceasta — un progres deosebit. De la rolul său timid ca adăuș pentru activarea elaborării în cuptoarele Martin, oxigenul deține

acum un loc preponderent în funcționarea convertizorilor gălățeni, s-a extins la instalația de flamar care se află în probe tehnologice și se introduce acum pentru prima oară în țară la furnalul nr. 1 de 1 700 m.c. Poate și din acest motiv aici la Galați alimentarea cu oxigen nu se mai face cu butelii, ci prin conductele care leagă direct cele trei fabrici ale combinatului cu agregatele și instalațiile siderurgice.

lează fluxurile și procesele de elaborare sau prelucrare, impun ca o cerință de prim ordin și existența unui sistem informațional corespunzător.

Calculatoarele electronice au intrat în munca de fiecare zi a siderurgiștilor

Citez dintr-un raport asupra rezultatelor dobîndite în semestrul I 1970 de combinatul gălățean în acțiunea de reducere a consumului de metal: „La laminorul de tablă groasă economia de metal de 225 tone, reprezintă rezultatul extinderii laminării tablelor la toleranțe negative ca urmare a funcționării pe calculator a cazei finisoare la circa 80 la sută din producție. De asemenea, prin programarea în proporție de peste 60 la sută a producției de tablă cu ajutorul calculatorului, cantitățile de table scurte (capse) s-au micșorat sensibil, ceea ce se reflectă în reducerea consumului specific cu circa 2 kg metal pe tonă de tablă”.

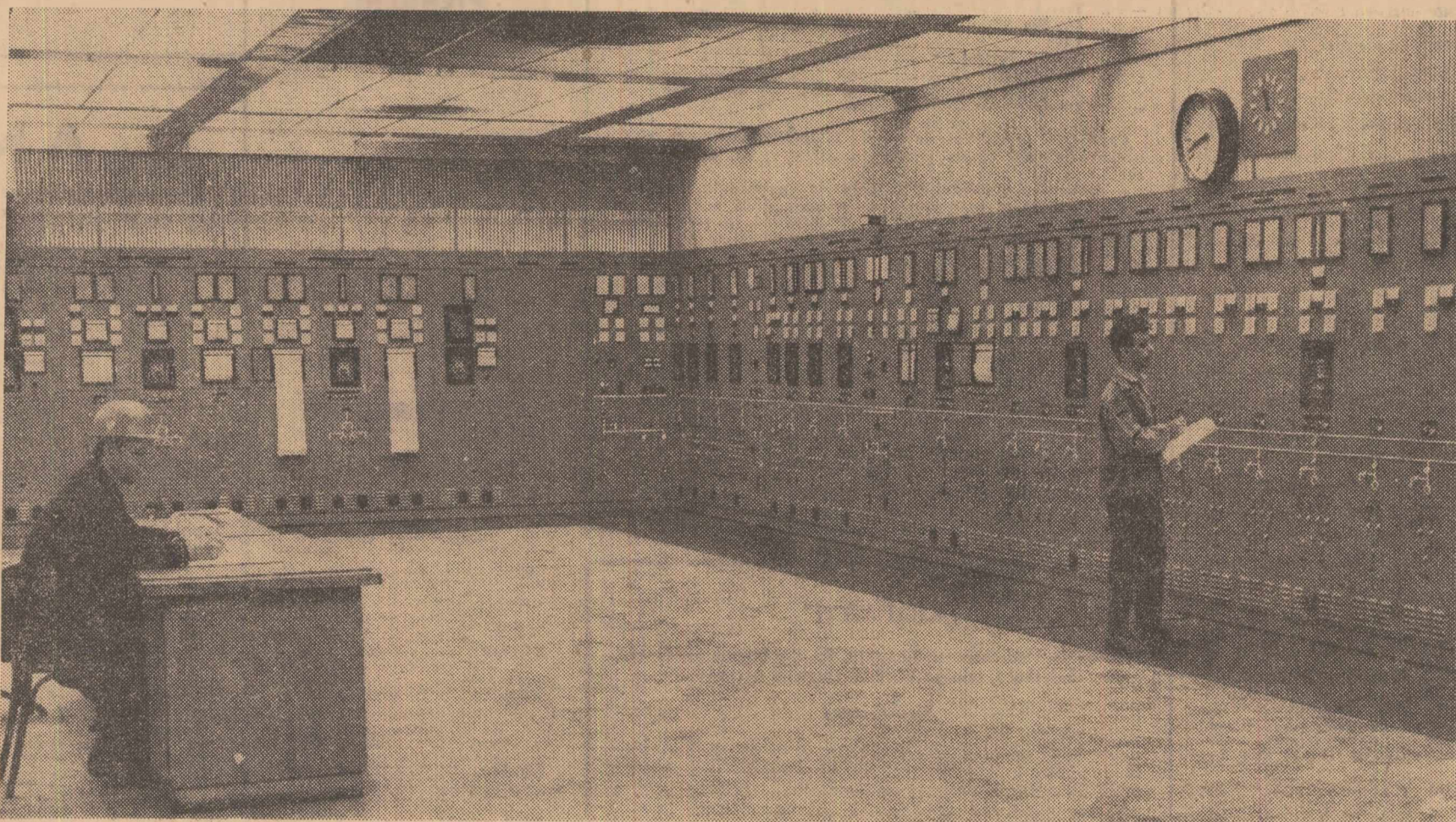
• Ing. DUMITRU MOCANU, din sectorul calculatoare electronice al serviciului de automatizare: — Atît calculatoarele electronice utilizate la conducerea proceselor tehnologice, cit și cele folosite la efectuarea calculelor economice au intrat definitiv în munca de fiecare zi a siderurgiștilor gălățeni. Să ne oprim la un singur exemplu: calculatorul de proces aflat acum în probe la sectorul furnale execută o serie de operații de mare utilitate. Prin-

tre altele ține evidența stocurilor de materii prime din depozit, cu darea alarmei la atingerea cantităților minime, ține evidența producției de aglomerat și fontă, asigură conducerea automată a încălzirii furnalelor după rețetele date, executînd și corecțiile necesare pentru optimizarea procesului de elaborare în vederea respectării consumurilor specifice și calităților prescise.

În acest timp la oțelărie un calculator culege date din procesul de producție stabilind fișele șarjelor elaborate, la L.T.G. un calculator automat instalat pe caza finisoare realizează măsurătoarea continuă a dimensiunilor tablei, conducînd laminarea, tot aici o instalație similară culege datele privind parametrii principali în vederea asigurării optimizării procesului de laminare. Alte calculatoare se află în probe la oțelărie, la L.T.G. și laminorul slebing. Furnalistul, oțelarul sau laminatorul nu mai practică astăzi măsurătorile din ochi. Pînă și rigla de calcul începe să devină un instrument depășit, al cărui grad de aproximație nu mai poate satisface exigențele de astăzi.

La capătul ultimului an al noului cincinal în care pășim peste citeva luni, România va produce peste 10 milioane tone de oțel, atîngînd pe cap de locuitor circa 500 kg, indicator simțitor apropiat de cel obținut în țări industriale dezvoltate. În această lumină modernizarea continuă a producției și a mijloacelor cu care se realizează, rămîne în continuare un obiectiv de frunte al industriei noastre grele. Nivelul tehnic al „uneltelor” siderurgiștilor români va cunoaște deci noi și noi progrese, în strînsă concordanță cu ce aduce mai modern știința mondială.

TUDOR GHEORGHIU

Pereți întregi care pe toată lungimea lor sînt ocupați cu panouri de comandă. Zeci și zeci de înregistratoare automate a principalilor parametri de funcționare a agregatelor. Așa arată o sală de comandă, una din numeroasele ce pot fi azi înfrînte în combinatele noastre siderurgice, dotate cu o tehnică de cel mai înalt nivel.

